

JOHANNA SPYRI

HEIDI

ANDREAS PRINT

12.06.1827 – 07.07.1901

Johanna Spyri

HEIDI

Fetița munților

Traducere: Otilia FELEA

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPYRI, JOHANNA

Heidi / Johanna Spyri; trad.: Otilia Felea. -
București: Andreas Print, 2012
ISBN: 978-973-8958-04-3

I. Felea, Otilia (trad.)

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței, nr. 158, demisol, sector 1, București
Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2012

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din aceasta lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

TEL./Fax: 021.22.20.767

Editor: Gheorghe DUMITRU
Redactare: Laura-Ivona DUMITRU
Coperta și ilustrațiile: Constantin ARMEANU
Tehnoredactare: Andrei-Nicolae DUMITRU

Tipărit în România de: **fedprint**
tipografie
Tel: 021.411.8055; 021.411.47.76
fed@proimo.ro

B-dul Tudor Vladimirescu nr. 31
sector 5, București, ROMÂNIA

Bun de tipar: 30.03.2012; Coli de tipar: 10
Format: (Z6) 16/54x84

ISBN : 978-973-8958-04-3

CUPRINS

- I. Urcând muntele către Unchiul Alm / 7*
II. La bunicul / 15
III. Cu caprele pe munte/ 88
IV. În vizită la bunica / 25
V. Două vizite și urmările acestora / 33
VI. Un capitol nou despre ceva nou / 40
VII. Fräulein Rottenmeier are o zi dezagreabilă / 46
VIII. Zgomot în casa cea mare / 55
IX. Herr Sesemann află ceea ce nu știa / 61
X. Cealaltă bunică / 65
XI. Heidi primește o lecție nouă / 70
XII. Fantoma din casă / 74
XIII. La munte, într-o seară de vară / 81
XIV. Clopotele de duminică / 91
XV. Pregătiri de drum / 99
XVI. În vizită / 103
XVII. Recompensa / 109
XVIII. Iarna în Dorfli / 113
XIX. În aceeași iarnă / 118
XX. Scrisoare de la prietenii de departe / 123
XXI. Traiul cu bunicul / 131
XXII. Pe neașteptate / 136
XXIII. Rămas bun / 145

Repere biobibliografice / 159

I. Urcând muntele către Unchiul Alm

Din vechiul sat Mayenfeld, așezat într-un loc minunat, pleca o cărare ce șerpuia printre pajiști umbroase până ce ajungea la poalele muntelui cu piscuri semețe. Pe măsură ce urcai către culme, ținutul se sălbăticea, iar aerul prindea mi-reasma ierburilor proaspete și robuste de la munte.

Într-o dimineață de iunie, două siluete se cățărau pe aceea cărare îngustă. Prima era a unei fete înalte și voinică,

cealaltă a unei copile de vreo cinci ani, cu obraji roșii și pielea bronzată. Deși era în iunie și căldura greu de suportat, copila fusese îmbrăcată de parcă s-ar fi apărat de ger.

Dete

Cele două plecaseră din vale de o oră, când au ajuns la cătunul cunoscut sub numele de Dorfli, care e situat la jumătatea drumului față de vârful muntelui. Cele două călătoare erau întâmpinate cu urări din toate părțile, căci fata cea mare era ca acasă. Ea nu s-a oprit să răspundă urărilor prietenilor, ci a mers până a ajuns la ultima casă a cătunului. Aici s-a auzit o voce care a strigat prin ușă:

– Așteaptă un moment, Dete! Dacă urci mai sus o să vin cu tine.

Fata s-a oprit, iar copila i-a dat drumul la mână, așezându-se pe pământ.

– Ești obosită, Heidi? o întrebă tovarășa ei.

– Mi-e cald, răspunse copila.

– Într-o oră o să ajungem sus, spuse Dete cu o voce încurajatoare.

O femeie solidă li se alăturase la drum, pornind o conversație legată de ceea ce se întâmpla în Dorfli și prin împrejurimi, în timp ce copila venea în urma lor.

Barbel

– Și unde duci copilul? întrebă nou-venita.

– O duc sus, la Unchiul, răspunse Dete.

– Cum îți imaginezi că acest copil o să stea cu Unchiul Alm acolo sus?

– Acest copil mi-a fost încredințat și va avea un loc bun. E și datoria bunicului ei să facă ceva pentru ea, Barbel.

– Ar fi perfect, dar îl știi cum este. Nu poate să se descurce cu un copil mic! Fata nu poate să stea la el, îi răspunse solida Barbel. Și tu unde vrei să pleci?

– La Frankfurt, unde mă așteaptă o slujbă extrem de bună, răspunse Dete.

– Nimeni nu știe de bătrânul de sus. Nu vrea să aibă de-a face cu nimeni. Când coboară, foarte rar, toți se feresc de el. Arată ca un păgân sau ca un indian bătrân, cu barba imensă, cu sprâncene stufoase și poartă în mână un băț mare. Puțini au curajul să-l întâlnească singuri, răspunse Barbel.

– Ei, bine, el e bunicul și trebuie să aibă grijă de copil. Dacă-i face vreun rău, va răspunde pentru asta, spuse Dete.

– Mă bucur că nu sunt în locul ei. De fapt, nimeni nu știe mai nimic despre omul acela, care trăiește singur cuc. Nu calcă niciodată nici prin biserică. Te și sperii de el, când îl vezi cum arată.

Barbel voia să afle de ce unchiul Alm continua să trăiască singur acolo sus și de ce era plin de ură față de semenii lui. Numai Dete, care se născuse în Dorfli și trăise acolo, știa. Barbel locuia acolo de la căsătoria ei, care nu avusese loc de mult timp.

Secretul Unchiului

– Eh! Erau doi frați și el era cel mai mare; cel mai mic era un om liniștit, în timp ce primului îi plăcea să o facă pe marele domn și să meargă la țară cu mașina, și să aibă de-a face cu străini despre care nimeni nu știa nimic. A băut și a jucat la cărți toată proprietatea, și când părinții lui au aflat, au murit de supărare, unul după altul. Unchiul a dispărut după ce și-a căpătat un renume prost și s-a aflat că s-a dus la Neapole ca soldat, după care, timp de 15 ani, nu s-a mai auzit nimic despre el. Fratele său mai mic, adus în stare de cerșetor, a plecat furios, nimeni nu știe unde.

Unchiul a reapărut în Domleschg, aducând cu el un copil mic, pe care a încercat să-l dea în grija rudelor. Toate ușile i s-au închis. De aceea s-a jurat să nu mai calce în Domleschg și atunci a venit la Dorfli, unde a continuat să trăiască împreună cu băiețelul lui. După căsătoria lui în Grisons, soția i-a murit la scurt timp. Băiatul a fost dat ca ucenic la tâmplărie și făcea treabă bună. Despre bătrân, se dusesse zvonul că ar fi avut necazuri în Neapole, că ar fi omorât un om într-o încăierare. Eram rudă cu el și nu am refuzat să-l recunoaștem. Străbunica din partea mamei mele fusese sora bunicii lui. Prin tatăl meu suntem rude cu aproape fiecare familie din Dorfli. El a ajuns cunoscut peste tot sub numele de Unchiul Alm.

– Tobias ce-a făcut? întrebă Barbel.

